

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Harrison  
Harry\Harrisson\_Harry-Rameno\_zakona.PDB

PDB Name: Harrisson\_Harry-Rameno\_zakona  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 27.2.2005  
Modification Date: 27.2.2005  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

Harry Harrisson

## RAMENO ZÁKONA

Byla to velká překližková bedna a zdálo se, že váží celou tunu. Jakýsi svalnatý chlapík ji prostě hodil do dveří a pospíchal pryč.

Vzhlédl jsem od knihy hlášení a zavolal za ním:

„Co to má, k čertu, znamenat?“

„Jak to mám vědět?“ odsekl, nasedaje do vozu. „Já jenom přepravuju zásilky a nezkoumám je rentgenem! Vím jenom, že ji přivezla ranní raketa ze Země.“

Přidal plyn víc, než bylo nutné a kola jeho vozu rozvířila oblak rudého prachu.

„Chytrák," zavrčel jsem. „Takovými se Mars jenom henží!“

Přistoupil jsem k bedně a prohlížel si ji. Cítil jsem, jak mi mezi zuby skřípou zrníčka písku. Velitel Craig si zřejmě všiml, že se něco děje, vyšel ze své kanceláře, stoupl si vedle mě a pomáhal mi okukovati bednu.

„Myslíte, že je tam bomba?“ zeptal se nejistě.

„Proč by to kdo dělal? Tahat se s takovou těžkou bednou, a navíc až ze Země.“

Přikývl a obešel bednu, aby si ji prohlédl z druhé strany. Ani tam však nebyla adresa odesílatele, takže nakonec jsem vzal páčidlo a začali odstraňovat víko. Po delší námaze se nám to podařilo. Víko odpadlo a my poprvé spatřili Neda. Byli bychom daleko šťastnější, kdyby to byl také náš poslední pohled na něho. Proč jsme jen nepřirazili víko a neposlali bednu zpět na Zemi? Teď už vím, co znamená, když se mluví o Pandořině skřínce! Tehdy jsme oba jen zaraženě stáli a zírali. Ned ležel v bedně bez hnutí a zdálo se, že na oplátku zase zírá on na nás.

„Robot!“ konstatoval šéf.

„Bystrý úsudek," pochválil jsem ho. „Je vidět, že jste absolvoval policejní akademii!“

„Ha - ha," ušklíbl se šéf. „Vy zase zjistíte, k čemu nám vlastně je!“

Do policejní akademie jsem sice nechodil, přesto jsem však rychle našel průvodní dopis. Vyčníval z tlusté knihy vložené do přihrádky v bedně. Šéf jej vzal a bez zvláštního nadšení ho prolétl.

„To se podívejme," poznamenal. „Firma United Robotics si vzala do hlavy, že... správně použití roboti mohou prokázat neocenitelné služby při policejní práci... chtějí, abychom s nimi spolupracovali při jeho zkušebním testu přímo v terénu... zaslaný robot je nejnovější experimentální model v hodnotě 120 000 kreditů!“

Pohlédli jsme znovu na robota a oba nás shodně napadlo, že místo něj by v bedně měly být raději kredity. Šéf zamračeně pročítal dopis, zatímco já přemýšlel, jak dostat robota z jeho překližkové rakve ven.

I jako na experimentálního robota na něj byl docela zajímavý pohled. Na sobě měl tmavomodrou uniformu, ale otvory zdírek, přípojek a podobně byly kovově zlaté, takže se podobal policistovi v uniformě, aniž by přitom působil komicky. Chyběl mu jen odznak a pistole.

Pak jsem si všiml malého záblesku v robotových očních čočkách. Že by byl aktivovaný? Neuškodí, když se o tom přesvědčím.

„Vylez z bedny!“ přikázal jsem mu.

Robot pružně, přímo raketovou rychlostí vyklouzl z bedny, postavil se na dva kroky ode mne do pozoru a předpisově zasalutoval: „Policejní experimentální robot sériové číslo XPC 456-934B se hlásí do služby!“ Jeho hlas byl břítký a úsečný. Přitom se mi zdálo, jako bych zaslechl jemné bzučení jeho napjatých kabelových svalů. Mohl mít sice místo kůže nerezovou ocel a místo mozku svazek drátů, ale vyjadřoval se jako disciplinovaný policejní rekrut. Ten dojem byl ještě zdůrazněn tím, že měl hlavu, dvě paže, dvě nohy a namalovanou uniformu. Stačilo přivřít oči a přede mnou stál svižný policista, právě ukončivší akademii a toužící se uplatnit.

Potřásl jsem hlavou, abych se té iluze zbavil, protože ve skutečnosti to byl šest stop vysoký stroj, který nějací pozemští koumáci zřejmě stvořili pro své pobavení.

„Pohov, Nede," řekl jsem, protože stále strnule salutoval. „Uvolni se, jinak bys mohl dostat hemeroidy do výfukové roury. Já jsem jenom seržant, policejní šéf stojí támhle!“

Ned udělal čelem vzad, stejně pružně přistoupil k šéfovi a hlásil se mu. Šéf na něj zíral jako na zjevení, které se náhle vynořilo zpod kapoty jeho auta.

„Zajímalo by mne, jestli umí ještě něco jiného kromě salutování a hlášení," poznamenal šéf a obcházel Neda kolem dokola jako pes, který si vybírá vhodný hydrant.

„Na stránkách 184 až 213 příručky" - Nedův hlas se poněkud ztlumil, jak se pro ni nahnul do bedny - „jsou vyznačeny funkce, operace a akční postupy, které mohou zastávat Experimentální policejní roboti. Na stránkách 1035 až 1267 najdete podrobné návody a vysvětlivky."

Šéf, jemuž dělalo značné potíže i přečtení i comicsové stránky novin, rozpačitě převracel v ruce knihu o tloušťce asi šesti palců a přitom se tvářil, jako by se bál, že ho kousne. Když ji potěžkal a ohmatal její solidní desky, položil ji na svůj stůl se slovy:

„Vezměte si ji na starost, toho robota také, a něco s tím udělejte!" Otočil se a vrátil se do své kanceláře.

Šéfova trpělivost, která nikdy nebyla velká, zřejmě dosáhla své hranice.

Zvedl jsem knihu a zvědavě v ní zalistoval. S roboty jsem neměl žádné zkušenosti a věděl jsem o nich jen to, co obyčejný chlápek z ulice - možná ještě méně. Kniha byla tištěna drobným písmem a byla plná podivné matematiky a diagramů, vyvedených v devíti barvách. Její prostudování by vyžadovalo pozornost a soustředění, čehož jsem v této chvíli nebyl schopen. Zavřel jsem ji tedy a pohlédl na nového příslušníka policejního sboru města Nineportu:

„Za dvěmi je koště. Umíš s ním zacházet?"

„Ano, pane."

„V tom případě zameť kancelář, ale ať to moc nepráší!"

Nedův výkon byl víc než uspokojivý. Díval jsem se na tu slátaninu elektronických součástek za 120 000 kreditů, jak dělá úhledné hromádky prachu, písku a nedopalků cigaret a přemýšlel, proč ji vlastně do Nineportu poslali.

V celé sluneční soustavě nebylo menšího a zbytečnějšího policejního sboru, než byl ten náš. Možná proto inženýři usoudili, že zde bude to nejvhodnější místo pro odzkoušení policejního robota, takže i kdyby to nedopadlo dobře, nikoho zde by to nijak zvlášť nevzrušilo. Musím uznat, že si vybrali opravdu dobře. Nineport je totiž místo, kde už ani lišky nedávají dobrou noc.

To byl také jeden z hlavních důvodů, proč jsem tady sloužil. Byl jsem totiž ve zdejší sboru jediným policistou, vytvářejícím alespoň iluzi, že policejní služba zde funguje.

Můj šéf, kapitán Alonzo Craig, nestál za nic. Dále zde byli ještě dva policisté, z nichž jeden byl starý a po většinu času opilý, zatímco ten druhý byl tak mladý, že byl ještě opruzený od plen. Pokud jde o mne, sloužil jsem deset let na Zemi u metropolitní policie, a proč jsem od ní odešel, do toho nikomu nic není. V každém případě jsem skončil tady v Nineportu, což byla cena za omyly, jichž jsem se na Zemi dopustil.

Nineport není město v pravém slova smyslu, ale jakési místo přechodného ubytování pro ty, kteří jím projíždějí. Trvalé bydliště zde mají jen ti, kteří poskytují služby přechodným návštěvníkům, jako majitelé hotelů, kaváren a barů, hráči, prostitutky a jiní příživníci. Je zde sice kosmodrom, ale přistávají tu jen nákladní kosmické lodě, odvázející rudu z dolů, které jsou ještě v činnosti. Také starousedlíci sem přicházejí pro své nákupy.

V celku je možno charakterizovat Nineport jako město, kterému ujel autobus, a pochybuji, že za sto let z něho bude z písku vyčnívat tolik, aby se dalo zjistit, kde se vlastně původně nacházelo. V té době už tu ale stejně nebudu, takže je mi to fuk.

Pročetl jsem denní hlášení. Za katrem jsme měli pět opilců - průměrná noční dávka. Když jsem je zapisoval, policista Fats přivlekl šestého.

„Na letišti se zavřel na dámské toalety a při zatýkání kladl odpor," hlásil.

„Dobře, dejte ho k ostatním!"

Fats odváděl potácející se oběť a usměrňoval její nejisté kroky. Nechápal jsem, jak vůbec může Fats tak obratně zacházet s opilci, když měl v sobě obvykle víc alkoholu než oni. Nikdy jsem ho však neviděl opilého na mol, ale také ne zcela střízlivého. Jediné, k čemu se hodil, bylo starat se o vězení a zavírat do něj opilce. Jeho náklonnost k alkoholu v něm zřejmě probouzela jakýsi instinkt, který mu umožňoval rozpoznat opilce, i když dotyčný předstíral, že je střízlivý. Nikdo takový mu neunikl.

Zabouchl mříž za šestým provinilcem a potácivě se vrátil do kanceláře. Zde se zastavil a přes svůj červený nos pohlédl na robota.

„Co je to?"

„To je robot. Zapomněl jsem číslo, které mu dala jeho maminka a tak mu budeme říkat Ned. Bude s námi spolupracovat."

„Fajn. Může uklidit celou tu hadrošnici, až je vyhodíme!"

„To ne! To je má práce!" ozval se Billy, který právě vstoupil předním vchodem. V ruce třímал policejní obušek a jeho obličej pod policejní čapkou měl zarputilý výraz. Ne že by Billy byl nějak zvlášť duševně zaostalý, jenom jeho tělo se do značné míry vyvinulo na úkor mozku.

„To teď bude Nedova práce, protože jste právě povýšil," řekl jsem. „Budete mi pomáhat při mé práci!"

Billy se mi totiž občas hodil a byl bych nerad, kdyby o něj policie přišla. Mé objasnění situace ho zřejmě potěšilo, protože se usmál, posadil se vedle Fatse a se zájmem sledoval, jak Ned pečlivě zameťá podlahu.

Asi týden se nic nedělo. Sledovali jsme Neda, jak zameťá a uklízí kancelář, která pozvolna dostávala téměř antiseptický vzhled. Šéf, který byl nadmíru spokojen, brzy zjistil, že Ned rozumí rovněž kancelářské práci, takže by mohl třídit a zařazovat haldy spisů a hlášení, hromadících se na jeho stole. Robot byl tedy plně využit, a my si na něj tak zvykli, že jsme jeho přítomnost už ani nevnímali. Svou bednu si přitáhl do vedlejší komory a udělal si z ní něco jako rakev na spaní.

Příručku pro manipulaci s robotem jsem zavřel do zásuvky stolu a ani mě nenapadlo se do ní podívat. Skoda, že jsem si ji nepřečetl. Mohl jsem být lépe připraven na velké změny, které nás čekaly.

Ned zatím stále pracoval jako uklízeč a kancelářský pomocník. Tak by to zůstalo i nadále, nebýt toho, že šéf byl neobyčejně líný - a tím to všechno začalo.

Bylo asi devět hodin večer, když se ozval telefon. Šéf se právě chystal domů, přesto ho však zvedl a chvíli poslouchal. Pak sluchátko zavěsil.

„Greenbackův obchod s lihovinami," poznamenal. „Zase nějaké vloupání. Prý se tam máme okamžitě dostavit."

„To je divné," potřásl jsem hlavou. „Obvykle se o něčem takovém dozvíme až po měsíci. Proč vlastně platí Čína Joemu za ochranu, když je neochráně? A hlavně, proč mají tak naspěch?"

Šéf si v rozpácích hryzl dolní ret a po chvíli namáhavého přemýšlení dospěl ke konečnému rozhodnutí:

„Bylo by dobré to tam obhlédnout a zjistit, co se vlastně děje."

„Jistě," přikývl jsem a nasadil si služební čepici. Pak jsem se zarazil:

„V tom případě tu ale nebude nikdo, kdo by hlídal kancelář! Budete tu muset počkat, než se vrátím."

„To je zlé," zasténal šéf, „umírám hlady a když tu budu muset sedět, asi to nevydržím!"

„Skočím tam, věc vyšetřím a podám zprávu!" Ned předstoupil a předpisově zasalutoval.

Šéf se zprvu zdráhal. Zřejmě mu to připadalo, jako by se nějaké kancelářské zařízení probudilo k životu a chystalo se převzít jeho práci.

„Jak bys vůbec mohl podat nějakou zprávu?" zavrčel.

V necelých pěti minutách ze sebe Ned vychrlil přehled způsobů, jak by měl policista vést vyšetřování ozbrojené loupeže a podobných zločinů.

Šéfovy vyvalené oči nabyly skelného výrazu. Bylo zřejmé, že jeho chabé znalosti se s Nedovými vůbec nedají srovnat.

„To stačí!" vyhrkl. „Když toho tolik znáš, proč děláš tuhle podřadnou práci a neprovádíš vyšetřování?"

Šéfova otázka mi zněla jako jiná verze pošklebkuj kterým jsme ve škole častovali své přemoudřelé spolužáky - Když jsi tak chytrý, proč nejsi bohatý?

Ned vzal zřejmě šéfův pokyn doslova, a hned se hrnul ke dveřím. U nich se ještě otočil:

„Takže mám podat zprávu o loupeži a zařídít vše potřebné?"

„Ano!" Šéf se ho zřejmě chtěl co nejrychleji zbavit. Pak jsme oba pozorovali, jak jeho modrá postava mizí za dveřmi.

„Musí být chytrější, než si myslíme," poznamenal jsem. „Všiml jste si, že se ani nezeptal, kde Greenbackův krám vůbec je?"

Šéf mlčky přikývl, a v té chvíli se znovu ozval telefon. Šéfova ruka stále ještě spočívala na sluchátku.

Zvedl je, chvíli naslouchal, přičemž jeho tvář postupně bledla, jako by mu někdo vysával z paty krev.

„Přepadení stále trvá!" vydechl. „Volá Greenbackův učeník. Říká, že je schovaný v zadní místnosti pod stolem, a že..."

Zbytek jsem již neslyšel, protože jsem se vyřítl z kanceláře a skočil do vozu. Pokud tam Ned dorazí dřív než já, může to mít nedozírné následky - střelba, zranění a celá řada dalších nepříjemností, na které nechci ani pomyslet. Policii bude vytýkáno, že tam poslala plechového robota, aby za ni vykonal práci, za kterou je placena. Je sice pravda, že Neda tam poslal přímo šéf, ale je nad slunce jasné, že do celé záležitosti budu zatažen i já.

Na Marsu není žádné zvláštní teplo, ale v té chvíli jsem byl mokrý potem.

V Nineportu platí čtrnáct dopravních předpisů, ale než jsem objel blok, všechny jsem je porušil. Ned byl přesto rychlejší. Když jsem vyjížděl za rohem, spatřil jsem, jak otvírá dveře Greenbackova obchodu a vchází dovnitř. Prudce jsem zabrzdil a vřítel se do obchodu právě včas, abych si zajistil čestné místo při střeleckém představení.

V obchodě byli dva lupiči. Jeden z nich stál za pultem a předstíral, že je zaměstnanec, zatímco druhý se snažil odplížit stranou. Jejich pistole jsem sice neviděl, ale když se objevil Ned, bylo to pro jejich napjaté nervy příliš mnoho. Pistole vylétly, jako by byly na provázcích, a Ned se zastavil. Sáhl jsem po své pistoli a čekal, až kolem mne budou kusy rozstříleného robota létat výlohou ven.

Nedovy reflexy byly bleskurychlé, což se konečně dá od robota očekávat.

„Zahodte zbraně!" zahřměl. „Jste zatčeni!"

Jeho mluvící mechanismus musel být nastaven na nejvyšší stupeň, protože mi při jeho výzvě zalehlo v uších.

Výsledek se dal očekávat. Pistole obou zločinců zahřměly a místnost byla najednou plná svištěcích kulek. Okna a výkladní skříň se rozlétly a já se bleší kurychle vrhl na břicho. Podle zvuku výstřelů gangsteři museli mít bezzákluzové padesátky, jejichž projektily nezastavíte ničím. Proletí vámi jako máslem, a stejný tak všim, co jim za vámi stojí v cestě. Nezdálo se však, že by to Nedá nějak zarazilo. Pouze mu před oční čočky sklouzl malý štít s průzorem, a vzápětí přiskočil k prvnímu lupiči.

Věděl jsem, že je Ned rychlý, ale netušil jsem, že je tak rychlý. Vrhł se vpřed, několik kulek jím sice otřásl, ale než mohl lupič znovu zamířit, Ned mu pistoli zachytil.

Tím to skončilo. Uchopil ho nádherným zápasnickým chvatem a pistoli, která mu vypadla z ochablých rukou, zastrčil do vaku, z něhož současně vytáhl pouta a zaklapl je na zločincových zápěstích.

Mezitím se druhý gangster vrhl ke dveřím. Tam jsem ale čekal já, abych ho přivítal. Nebylo to však třeba. Neurazil ani polovinu vzdálenosti, když ho Ned předběhl. Ozvala se rána, jak do sebe narazili, ale Ned si toho ani nevšiml. Zato zločincovy oči se zamžily a zřejmě ani nevnímaly, když mu Ned nasadil pouta a hodil ho na zem, kde již ležel jeho druh. Vstal jsem ze země, převzal od Neda zabavené pistole a prohlásil oba lupiče za zatčené.

To všechno viděl Greenback, když roztřeseně vylezl ze svého místa za pultem, kde se skrýval, a já byl rád, že mám svědka. Podlaha v místnosti byla pokryta střepy a páchlo to tam jako v láhvi od špatné kořalky. Teprve teď začal Greenback ječet a lamentovat nad utrpěnou ztrátou. O telefonátu na policii vůbec nevěděl, takže jsem se musel obrátit na pihovatého učeníka, který se právě vypotácel ze zadní místnosti. Byl to on, kdo měl tu odvahu nám zatelefonovat, a to dokonce dvakrát.

Nakonec se ukázalo, že k oznámení loupeže na policii došlo hloupým omylem. Chlapec byl totiž u Greenbacka

zaměstnán teprve několik dní, takže nevěděl, že každé vloupání se musí hlásit gangu, který se zabývá „ochranou“ obchodníků, a nikoli policii.

Nařídil jsem Greenbackovi, aby hoča řádně poučil s tím, že podobné hlouposti se již nesmí dopustit, a že tím způsobil nepříjemnou situaci pro všechny zúčastněné. Pak jsem hodil oba zatčené do vozu. Ned si k nim přisedl a při pohledu na něho se k sobě oba výtečníci začali tulit jako sirotci v bouři.

Robot vytáhl ze své boční dutiny skříňku první pomoci a ošetřil jednomu z nich poranění, způsobené odraženou kulkou, kterého si v zápalu boje zatím nikdo nevšiml.

Když jsme vešli do kanceláře, šéf tam stále seděl se skelným výrazem v očích. Jakmile nás spatřil, zbledl o další dva odstíny.

„Vy jste je zatklí?“ zasténal, a než jsem stačil jeho domněnku potvrdit, zřejmě ho napadlo cosi děsného. Uchopil prvního gangstera za košili na prsou, přinutil ho sklonit hlavu a ostře na něho pohlédl:

„Patříte k bandě Číny Joea?“ zavřel.

Chlapík se snažil vypadat vzdorovitě, což byla chyba. Šéf mu plochou dlaní uštědřil takový políček, že postižený jen zamrkal, a když šéf otázku zopakoval, rychle odpověděl:

„O nikom takovém jsem nikdy neslyšel. Do města jsme přišli teprve včera a...“

„Chválabohu! Jednali na vlastní pěst!“ vydechl šéf a zhroutil se do křesla. „Zavřete je a rychle mi řekněte, co se vlastně stalo!“

Zabouchl jsem za zločinci mříž a nejistě ukázal na Neda.

„Tohle je hrdina dne! Vypořádal se s nimi sám, oba přemohl a zatkl. Ten robot je úplné tornádo. A navíc je neprůstřelný!“

Přejel jsem prstem přes Nedovu širokou hrud'. Na některých místech modrý nátěr pod nápořem kulek oprýskal, ale na kovu nezůstalo skoro ani škrábnutí.

„Z toho budou trable, velké trable,“ zasténal šéf.

Zřejmě měl na mysli gang „ochranářů“. Ti hoši neviděli rádi, když se zatýkali výtržníci a střílelo se bez jejich vědomí.

Ned se však domníval, že šéfa trápí něco jiného a snažil se ho upokojit:

„Žádné trable nebudou. Postupoval jsem podle předpisů a v žádném případě jsem neporušil robotický zákon. Ten je totiž součástí mých kontrolních obvodů a působí zcela automaticky. Muži, kteří vytáhli pistole a hrozili násilím, porušili jak lidské, tak robotické zákony. Neporanil jsem je, pouze ukáznil.“

To bylo sice nad šéfovo chápání, ale já věděl, oč jde. Jen mi nebylo jasné, jak vůbec může robot - stroj uplatňovat lidské zákony a stíhat zločince. Ale i na to měl Ned odpověď.

„Tuto funkci roboti plnili po celá staletí. Což si nevzpomínáte, že radarové měřiče kontrolovaly, jak lidé dodržují dopravní předpisy? Robotický detektor alkoholu je schopen daleko lépe posoudit stupeň střízlivosti zadrženého než zatýkající policista. Jednu dobu bylo robotům dokonce povoleno rozhodovat v případech zabití!“

Před uplatněním restriktivních zákonů robotiky se všeobecně používalo automatických zaměřovačů, jejichž konečný vývoj dospěl až k samostatným bateriím velkých protiletectvých děl. Radarové zařízení bylo schopno objevit všechna letadla nacházející se v okruhu jeho působnosti. Ta, která neodpověděla na identifikační výzvu byla sledována, jejich dráha vypočtena, automatické odjišťovače a nabíječe uváděly do chodu děla řízená a zaměřovaná počítači, která pak byla odpalována robotickými mechanismy.“

Těmto vývodům jsem jen stěží mohl oponovat. Snad jen tím, že jeho výrazy až příliš připomínaly přednášku středoškolského profesora. Přesto jsem se snažil přejít do protiútku:

„I tak soudím, že robot nemůže vykonávat policejní službu. To je čistě lidská činnost!“

„To je pravda. Úkolem policejního robota není nahradit lidského policistu. Mým hlavním úkolem je sladovat činnost a funkci různých bezpečnostních opatření i věcného vybavení tak, aby byly okamžitě akceschopné. Navíc mohu být nápomocen při mechanickém uplatňování zákonných zákroků. Například, když zatknete osobu, spoutáte ji. Pokud mi však k tomu dáte příkaz, a já to učiním, není to mé vlastní rozhodnutí. V tomto případě jsem pouze stroj, který příkaz provede, takže...“

Zvedl jsem ruku, abych zastavil proud robotových argumentů. Ned byl zřejmě přecpán čísly a fakty natolik, že bych z této polemiky stěží vyšel jako vítěz. Je jasné, že Ned neporušil žádný zákon, ale existují ještě jiné zákony než ty obsažené v knihách a příručkách.

„Je jisté, že Čína Joeu se to nebude líbit,“ poznamenal zasmušile šéf, čímž vyjádřil i mé myšlenky.

Zákon silnějšího se určitě nenacházel v žádných směrnících, a přece vládl Nineportem. Tohle místo bylo dost velké, aby se v něm užívaly herny, vykřičené domy a pijácké krčmy. Nad tím vším - včetně policejního sboru - vládl Čína Joe. Všichni jsme byli, tak řečeno, na jeho výplatní listině, z níž šly i naše platy. To všechno jsou věci, které budete předpisovému policejnímu robotovi marně vysvětlovat.

„Ano, Čína Joe!“

Zprvu jsem se domníval, že je to ozvěna šéfovy poznámky, pak jsem si ale všiml, že někdo za mnou otevřel dveře. Ten někdo se jmenoval Alex - šest stop svalů a kostí, nemluvě o nepříjemnostech, které jeho přítomnost vždy doprovázely. Prostě pravá ruka Čína Joea. Křivě se usmál na šéfa, který při pohledu na něj zapadl do svého křesla ještě hlouběji.

„Čína Joe by rád věděl, proč vaši čilouši pobíhají kolem a honí lidi, kteří pak ve zmatku střílejí do dobrých lihovin. To poslední ho podráždilo nejvíce. Říká, že už má těch vašich pitomostí dost, a že byste měl...“

„Zatýkám vás na základě robotického zákona ve smyslu článku 46 paragraf 19 revidovaného statutu...“

Ned to pronesl ještě dříve, než jsme mu v tom mohli zabránit. Přímě před našima očima Alexe zatknul, čímž vlastně podepsal náš rozsudek smrti.

Alex byl mimořádně rychlý. Otočil se, aby zjistil, kdo ho obtěžuje a současně bleskově vytáhl pistoli. Dříve, než mu ji

Ned vytrhl a nasadil pouta, podařilo se mu vypálit přímo do robotových širokých prsou. Zatímco jsme se šéfem lapali po dechu jako ryby na suchu, pronesl Ned obvinění hlasem, v němž bylo patrné uspokojení:

„Zajištěný Peter Rakjomski alias Alex Sekera je hledán policií v Canal City pro ozbrojenou loupež a pokus o vraždu. Pátrá po něm rovněž policie v Detroitu, New Yorku a Manchesteru pro..." „Sundejte mi to!" zaječel Alex. Pokud jde o nás, byli bychom mu rádi vyhověli a vše by se jistě urovnalo, nebýt toho, že výstřel zaslechl i Benny Bug. Prostrčil hlavu dveřmi, aby zjistil, co se děje, a vykulil oči: „Alex! Oni zatýkají Alexe!" Hned nato zmizel. Než jsem doběhl ke dveřím, byl pryč. Hoši z gangu Čína Joea chodí vždy ve dvojicích, což znamená, že za deset minut bude Joe vědět o všem. „Zanes ho do knihy zatčených!" poručil jsem Nedovi, protože teď už bylo všechno jedno. Svět pro nás skončil. Ve dveřích se objevil Fats. Když mne spatřil, ukázal palcem dozadu:

„Co se děje? Viděl jsem, jak odsud malej Benny Bugs vyletěl jako raketa!"

Rozhlédl se po kanceláři, spatřil Alexe s pouty na rukou a ve vteřině vystřízlivěl. Otevřel ústa a bylo vidět, že se rozhodl. Bez obvyklého opilého potácení přistoupil k šéfovi a hodil před něj na stůl svůj policejní odznak se slovy: „Jsem už starý a navíc příliš chlastám, než abych mohl být dobrý policajt. Proto dávám výpověď ze služby. Kromě toho, je-li tenhle zatčený tím, koho mám na mysli, byl by to poslední den mého života, kdybych tady ještě chvíli zůstal!"

„Kryso!" procedil šéf zhnuseně mezi zuby. „Opouštět potápějící se loď? Ty kryso!"

„Kvík!" Fats se posměšně ušklíbl a vyšel z kanceláře.

Šéf byl ve stavu naprosté rezignace. Když jsem zvedl Fatsův odznak, ani nemrkl. Nevím, co mě to napadlo, ale byl jsem přesvědčen, že jednám správně. Celou tu trapnou záležitost zavínil Ned - ať ji také dovede až do konce.

Na jeho hrudním plátu byly dva kroužky, takže mne ani nepřekvapilo, že na nich policejní odznak seděl jako ulitý.

„Teď jste skutečný policajt!" pronesl jsem sarkasticky.

Roboti však sarkasmus nechápou, takže Ned bral má slova naprosto vážně.

„To je pro mne velká pocta," řekl. „Nejen pro mne, ale pro všechny roboty. Učiním vše, abych dostal všem požadavkům, které na mne tento úřad klade!"

Nebýt situace tak překerní, docela bych se bavil. Bylo zřejmé, že jen samotný Ned skrývá ve svém těle víc vybavení pro policejní práci, než kolik ho bylo v celém Nineportu. Z boku se mu vysunul razítkový polštářek, na nějž přitiskl konečky Alexových prstů a otisky pak přenesl na kartu. Pak si Alexe přidržel na vzdálenost paže a v místě, kde bývá žaludek, cosi cvaklo. Otočil si Alexe z profilu, ozvalo se další cvaknutí a z výřezu v hrudní dutině vypadly dvě fotografie. Ned je připojil k Alexově kartě, kde již byly vyznačeny podrobnosti jeho zatčení.

Ned provedl ještě další administrativní opatření, ale ty mne již nezajímaly, protože jsem přemýšlel o daleko důležitějších věcech. Především jak to zařídít, abych zůstal naživu.

„Napadá vás něco, šéfe?" otočil jsem se ke svému veliteli.

Odpovědí bylo jen neurčité zamručení.

Do místnosti vstoupil Billy, který v této chvíli představoval jazýček na vážkách naší policejní skupiny. Rychle jsem ho informoval o všem, co se stalo a s úzkostí očekával jeho reakci. Billy se ale buď z furiantství, nebo spíše z vrozené tuposti rozhodl, že přes to všechno ve službě zůstane. Ať tak či tak, byl jsem na hoča pyšný.

Ned odvedl Alexe do cely, zamkl ji a pak začal zametat kancelář.

Za této situace vstoupil do kanceláře Čína Joe. I když jsme ho čekali, byl to pro nás šok. Měl s sebou skupinu svých nejhorších hrdlořezů, kteří se rozestavili kolem dveří jako sehraný baseballový team.

Čína Joe stál před námi s rukama zasunutými do širokých rukávů svého mandarínského roucha a jeho asiatské rysy byly zcela bezvýrazné. Rozmluvu s námi zřejmě považoval za zbytečnou ztrátu času, protože se obrátil rovnou ke svým pohůnkům:

„Vyčistěte to tady! Za chvíli tu bude nový policejní šéf a nerad bych, aby tady tihle páskové ještě zacláněli!"

Takové jednání mě rozzlobilo. I když jsem měl strach, přece jen jsem byl stále policista a ne nějaká onuce mizerného darebáka. Navíc jsem byl zvědav, co bude Čína Joe dělat dál. Už dlouho jsem se mu snažil dostat na kobytku, ale zatím se mi to nepodařilo. Možná, že teď budu mít nějakou naději - pokud to přežiju.

„Nede," otočil jsem se k robotovi, „pozorně si prohlédni toho čínského šaška v koupacím plášti a řekni mi, co je zač!"

Musím uznat, že Nedovy elektronické obvody pracovaly bleskově. Vychrlil ze sebe informace jako někdo, kdo si je týdně pečlivě připravoval:

„Je to pseudoorientálec a svou přirozenou, nezdravě nažloutlou pleť zvýrazňuje přibarvováním. Není to žádný Číňan. Jeho oči jsou operativně zešíkmeny a jizvy po operaci jsou stále patrné. Chtěl tím zatajit svou identitu, ale Bertillonovy míry jeho uší i jiných tvarů obličje umožňují jeho identifikaci. Je na seznamu nejnebezpečnějších osob hledaných Interpolem a jeho pravé jméno je..." Čína Joe se pochopitelně rozzlobil: „Ta ukecaná plechová elektronická bedna! S tou si snadno poradíme!"

Skupina mužů u dveří se rozestoupila nebo zalehla na zem. Za ní jsem spatřil klečícího chlapíka, mříčícího na Nedá raketometem, nabitým zřejmě protipancéřovou střelou. Raketomet vypálil, ozvalo se zasvištění střely, a to bylo poslední, co jsem vnímal. Tímto způsobem lze zasáhnout tank-ne však policejního robota. Ned se vrhl k zemi, sklouzl po ní, zatímco stěna za ním přestala existovat. K dalšímu výstřelu nedošlo. Ned se vrhl vpřed a uchopil hlaveň bazuky, která se rázem změnila v pokroucenou rouru.

V tom okamžiku dospěl Billy k názoru, že když někdo střílí raketou na policejní stanici, dopouští se tím určitého porušení zákona. S napřaženým obuškem se vrhl vpřed.

Abych nepřišel o zábavu, učinil jsem totéž. Ned byl někde vzadu na zemi, ale nepochyboval jsem, že se o sebe dovede postarat.

Ozvalo se několik výstřelů a kdosi zaječel. Pak se již nestřílelo, protože jsme byli všichni v jednom chumlu. Chlápek

jménem Brooklyn Eddy mě praštil pažbou pistole do hlavy, za což jsem mu pěsti rozmazal nos po celé tváři.

Co se dělo dál, bylo zastřeno jakousi mlhou, v níž se s cosi neurčitě pohybovalo a převalovalo.

Když konečně mlha zmizela, zjistil jsem, že jsem jediný, kdo ještě stojí na nohách, i když jsem se malátně opíral o zeď.

Bylo dobře, že tam ještě nějaká byla - alespoň její část.

Hlavním vchodem vstoupil do kanceláře Ned, vlekoucí Brooklyn Eddieho. Dotyčný výtečník vypadal značně schlíple, což, jak jsem doufal, bylo také mým přičiněním. Na rukou měl pouta. Ned ho uložil na hromadu ostatních spoutaných darebáků. Maně mne napadlo, zda si Ned všechna ta pouta narychlo vyrobil, nebo zda je měl v zásobě někde v dutině svého těla.

V kanceláři kupodivu ještě jedna židle stála. Usedl jsem na ni, a hned jsem se cítil o něco lépe.

Všude na zemi bylo plno krve. Kdyby se z hromady těl neozývalo sténání, dalo by se soudit, že tam leží samé mrtvoly.

Jedna tam však byla určitě. Měla prostřelená prsa a z ní zřejmě pocházela většina krve.

Ned se v hromadě těl chvíli přehraboval, a nakonec z ní vytáhl Billyho. Byl v bezvědomí, v ruce stále držel zbytek obušku, ale usmíval se. Když mu Ned roztrhl kalhotu a obvázal prostřelenou nohu, ani se nepohnul. „Nepravý Čína Joe ještě s jedním mužem unikli v autě!“ hlásil Ned.

„Nestarej se o něj,“ zasípal jsem. „Díky tvé bojovnosti jsme vyhráli ligu!“

Náhle jsem si všiml, že šéf stále ještě sedí ve svém křesle, do něhož klesl, jakmile nastalo celé to pozdvižení. V očích měl onen nepřijemný skelný pohled. Teprve když jsem na něho promluvil, zjistil jsem, že kapitán Alonzo Craig, šéf nineportské policie, je mrtev. Byl střelen do srdce malorážní pistolí, pravděpodobně dvaadvacítkou, a jeho uniforma byla nasáklá krví. Věděl jsem, čím byla pistole, která vypálila onu smrtící ránu. Byla malá, právě taková, jakou lze ukrýt v širokém rukávu čínského kimona.

Mezitím jsem se již celkem vzpamatoval, malátnost a únava zmizely a zůstal jen neskutečný vztek. Šéf možná nebyl nejchytřejší a nejpoctivější člověk, přesto by si však zasloužil lepší konec, než být střelen mizerným vůdcem nějakého gangu.

V té chvíli jsem si uvědomil, že mne čeká závažné rozhodnutí. Billy je vyrazen, Fats zbaběle utekl, takže veškerou policejní moc v Nineportu představuji nyní já sám. Napadlo mě, že by stačilo vyjít ze dveří, nezastavovat se a jít pořád dál, čímž bych skončil se zdejší policejní službou. V té chvíli kolem mne prošel Ned, z hromady těl vytáhl dva spoutané darebáky a vlekl je do cely. Možná, že to způsobil pohled na jeho modrou uniformu nebo má únava - v každém případě to přispělo k mému rozhodnutí.

Opatrně jsem odepnul šéfův zlatý odznak a připnul jej místo svého.

„Nový šéf nineportské policie,“ poznamenal jsem jen tak sám pro sebe:

„Ano, pane!“ Ned upustil oba vězně na zem a předpisově zasalutoval. Pak pokračoval ve své odklízeči práci.

Odpověděl jsem mu rovněž řízným zasalutováním.

Vůz záchranné služby naložil mrtvé a zraněné. Tázavé pohledy zřízenců jsem ignoroval. Když pak lékař ošetřil mou zraněnou hlavu, všichni nasedli a odjeli.

Ned pak pečlivě zametl a umyl podlahu v kanceláři. Spolkl jsem deset aspirinů a čekal, až mi přestane bušit v hlavě a já budu moci přemýšlet, co dál.

Když se mi v hlavě konečně rozjasnilo, dospěl jsem k jedině možnému závěru.

Pečlivě jsem nabídl pistoli.

Pak jsem se otočil k robotovi:

„Nede, doplň si svou zásobu pout. Vyrážíme ven!“

Ned se jako dobrý policista na nic neptal. Zamkl jsem vchod do stanice a klíč mu předal.

„Vezmi si ho. Pravděpodobně budeš jediný, kdo dnes zůstane naživu.“

Jízdu k Čína Joeovu doupěti jsem co nejvíc prodlužoval, abych měl čas přijít na nějaké jiné řešení, ale nic kloudného mě nenapadlo. Byla spáchána vražda na veliteli policejního sboru a Joe se za ni musí zodpovídat. Je mou povinností ho dostat. Bude nejlepší, když zastavíme tady za rohem, kde dám Nedovi malou instruktaž.

„Tanta kombinace baru a nálevny patří chlapíkovi, kterému zatím říkáme Čína Joe, a to do té doby, dokud mi ho nenaženeš. Musíme vniknout dovnitř, najít Joea a předat ho spravedlnosti. Jasně?“

„Jasně!“ odpověděl Ned svým školometským hlasem. „Nebylo by však jednodušší zatknout ho právě teď, když odjíždí svým autem, než čekat, až se vrátí?“

Zmíněné auto vyrazilo z ulice před námi nejméně osmdesátkou. Když nás míjelo, zahlédl jsem Joea sedícího na zadním sedadle.

„Zastavte je!“ zaječel jsem. Můj výkřik však postrádal logiku, protože jsem řídil já sám. Ve zmatku jsem zařadil rychlost a současně nastartoval, což nebylo k ničemu.

Ned však považoval mé zmatené volání za rozkaz. Vyklonil hlavu z okna, a v té chvíli jsem si uvědomil, proč je většina jeho vybavení umístěna uvnitř trupu, a to včetně mozku - protože jinak by v jeho hlavě nebylo dost místa pro bezzákazovou pětasedmdesátku.

Z místa, kde bývá nos, se odsunul plát a objevilo se ústí hlavně. Když o tom tak přemýšlím, je to výborný nápad.

Zbraň je umístěna mezi očima, takže je vždy připravena a míří přesně.

„PRÁSK! PRÁSK!“ Zahřmění zbraně mne téměř ohlušilo. Pochopitelně, že Ned byl elitní střelec. Konec konců, kdo by nebyl, kdyby měl místo mozku computer.

Střely prorazily obě zadní pneumatiky, vůz se zakymácel a posléze zastavil.

Než jsem stačil vystoupit z vozu, Ned už byl u něj. Zbytek bojovnosti, který si gangsteři ještě zachovali, se při pohledu na kouřící hlavě pětasedmdesátky umístěnou mezi Nedovými očima rázem vytratil. Ned hlavě úmyslně nechal

vyčnívat, což dokazuje, že vyniká i v oblasti psychologie. Zřejmě je to jeden z předmětů na policejní robotické škole. Všichni tři gangsteři ve voze měli vysoko zvednuté ruce - vypadalo to jako ve finále nějakého westernu. Na podlaze ležela spousta zajímavých malých balíčků. Pomalu vystoupili z vozu a chovali se při tom neobyčejně poslušně. Čína Joe jen zavrčel, když mu Ned oznámil, že jeho pravé jméno je Stantin, a že v Elmiře pro něj stále zahřívají elektrické křeslo, v naději, že ho jednou chytí. Slíbil jsem mu, že ho tam dopravím ještě dnes, aby náhodou nedošlo k nepatřičným průtahům ze strany místních orgánů. Zbytek gangu bude odsouzen v Canal City.

Dnešní den byl vskutku perný!

Od té doby se situace v Nineportu podstatně změnila. Billy se vrátil z nemocnice a obdržel mé seržantské prýmky. I Fats se kajícně vrátil. Nyní bývá střízlivý podstatně delší dobu než dřív, ale stále se zdráhá pohlédnout mi do očí. Moc práce nemáme. Město se zklidnilo a navíc v něm vládne pořádek a poctivost.

Ned má na starosti noční patroly, laboratoř a administrativu stanice. Možná, že je to proti policejním regulím, ale nic nenamítá. Vyklepal si všechny důlky od kulek a škrábance zatřel barvou. Nejraději ze všeho leští policejní odznak. Vím, že robot nemůže být veselý nebo smutný, ale Ned přesto budí dojem, jako by byl spokojen. Někdy se mi dokonce zdá, že si pro sebe pobrukuje, ale možná, že to jsou jen zvuky vydávané mechanismy jeho těla.

Když o tom tak přemýšlím, dospívám k názoru, že jsme tady vytvořili precedens, pokud jde o zavádění robotů jako plnohodnotných spolupracovníků do policejní služby.

A ještě něco. Nemám v úmyslu zůstat v tomhle mizerném městě navždy. Rozeslal jsem pár dopisů se žádostí o místo někde jinde. Dost lidí se bude divit, až uvidí, kdo se tu po mém odchodu stane policejním šéfem.

přeložil Miroslav Marian